

Práce mapuje pět českých překladů Puškinova Evžena Oněgina od Václava Čeňka Bendla, Václava Aloise Junga, Josefa Hory, Olgy Maškové a Milana Dvořáka. Hlavním kritériem pro stanovení míry "úspěšnosti" jednotlivých překladatelských pojetí je skutečnost, do jaké hloubky otevírají významový potenciál předlohy. Jejich rozbor probíhá na pozadí nejrůznějších zvukových, metaforických, myšlenkových a strukturních principů, kterými se Puškinův román ve verších vyznačuje, přičemž jeden překlad často tvoří kontrastní pozadí druhému, včetně některých překladů torzovitých, především od Jana Evangelisty Purkyně. Z dobového kontextu, v němž analyzované překlady vznikaly, vyplývá, že většina z nich souvisela s nějakým rozhodujícím společensko-politickým zlomem novodobých českých dějin (1860, 1937 a 1966) a odráží "ducha své doby".

Bendl uvádí strukturu Oněgina do pohybu rozšířením původně čtyřstopého jambického metra o jednu stopu. Větší prostor ve verši mu umožnil svobodněji rozvinout myšlenky a obrazy originálu na straně jedné a vedl k jistému uvolnění napětí mezi slovy na straně druhé. Řadu míst předlohy Bendl také narušil různými sémantickými posuny.

...